

Будинок, в якому “живе” творчість тернопільських залізничників

Творче життя в Будинку науки і техніки Тернопільської дирекції залізничних перевезень (колись називався Будинком культури залізничників) вирус, як і 49 років тому. Нині цей заклад дарує радість близько 250 дітям віком від 4 до 18 років, згуртовує, збагачує духовно працівників і пенсіонерів всієї дирекції, знімає емоційні стреси, прикрашає щоденні будні залізничників. А це у свою чергу несе позитив, такий необхідний у роботі. До слова, майже всі заклади культури підприємств-гігантів Тернополя вже давно є власністю приватних структур і використовуються не за призначенням, Будинок науки і техніки, на щастя, ще існує і живе своїм життям.

– Будівництво культурного закладу для залізничників Тернопільського регіону розпочалося в 1958 році, – розповідає директор Будинку науки і техніки Василь Зарудний. – Його зал розрахований на 360

місце, Будинок культури залізничників гостинно відкрив двері у 1962 році. Невдовзі тут запрацювали технічна бібліотека, чимало гуртків різного творчого спрямування. Серед них аматорський ансамбль народного танцю під керівництвом Олександра Дяконова, академічний хор. Започаткований майже 50 років тому, вокальний жіночий ансамбль пісні працює й нині, з часом лише змінюються його учасники. Я розпочав тут працювати 30 років тому – спочатку завідуючим дитячим сектором, потім – художнім керівником, із квітня 2000 року – директором. Тож на власні очі бачив, як розквітав наш культурний осередок, як поспішали сюди на репетиції у свій вільний час працівники залізниці, їхні діти. Саме тому так хвилює мене нинішня доля Будинку науки і техніки. Навіть за відсутності штатних працівників тут і надалі відбуваються репетиції жіночих і чоловічих ансамблів пісні. Впродовж 15 років у нашому будинку базується ансамбль бального танцю “Альянс” під керівництвом Ігоря та Ольги Полигачів. Цей колектив знаний не лише в Тернополі, але і за його межами. У 2009 році на другому турі огляду-конкурсу працівників Львівської залізниці, який проходив у Будинку науки і техніки у Львові, він здобув перше місце. За рішенням журі “Альянс” був включений у творчу делегацію на V-й огляд-конкурс народної творчості працівників залізничного транспорту України, який проходив у Харкові, і посів

там почесне друге місце. До того ж у ньому на високопрофесійному рівні займаються танцювальні пари, які беруть участь не лише у всеукраїнських чемпіонатах і кубках зі спортивних танців, але й виходять на міжнародний рівень. Для прикладу, в одному зі свіжих номерів тернопільської обласної газети “20 хвилин” повідомлялося, що одна з танцювальних пар “Альянс” Назар Костюк та Юлія Полигач нещодавно взяли участь у міжнародному чемпіонаті у Франції і показали добрі результати серед танцювальних пар із багатьох країн Європи. На всіх культурно-масових заходах, які проводить Тернопільська дирекція, цей колектив є окрасою будь-якого свята. А напередодні Нового року вже традиційно для батьків, рідних організували звітні концерти. Цієї пори тут панує святкова атмосфера, дівчатка в розкішних сукнях кружляють у ритмах вальсу разом зі своїми елегантними партнерами. Концертна програма перетворюється на справжнє свято краси і грації. Ансамбль “Альянс” працює в нас на договірній основі, та все ж безкоштовно залучає до занять танцями дітей залізничників. Залізничники знають цей ансамбль, люблять його, тому завжди радо зустрічають кожен його виступ. Наприкінці минулого року на базі Тернопільської дистанції сигналізації і зв’язку проводилася галузева школа обміну передовим досвідом, тож колективи нашого Будинку науки і техніки, серед яких був і “Альянс”, виступали перед учасниками школи.

– Чи запрошуєте на різні урочистості, заходи, які організує Тернопільська дирекція, професійних артистів?

– Колись запрошували артистів з філармонії, драматичного театру, муніципальний оркестр, а тепер організуємо концертні програми власними силами, залучаючи до виступів не лише наші творчі колективи, але й колективи залізничників та їхніх дітей з різних куточків Тернопільщини. Частими гостями нашої сцени є пісенний ансамбль зі станції Борщів. Діти, які мають навики у виступах, виявляють бажання взяти участь у наших концертах, приїжджають зі своїми фонограмами, ми їх прослуховуємо і включаємо їхні сольні номери в концертну програму. На нашій сцені вдало дебютували донька чергової по станції Прошова Ганни Сівак – Юлія, багато дітей працівників Тернопільської дистанції сигналізації і зв’язку – онука колишнього начальника Романа Ликавського Анастасія, син інженера Оксани Вільхової Дмитро, донька помічника начальника дистанції з кадрів і соціальних питань Ольги Миськів Яна, яка є наймолодшою виконавицею, донька начальника та інженера Тернопільського РІОЦ Богдана і Ірини Козубських Дана, яка не лише чудово танцює, але часто виступає в ролі ведучої концертних програм.

Отак організуємо концерти уже років із сім. Залізничникам подобається, коли виступають їхні діти, колеги по ро-

боті. Переконався, що наші залізничники не тільки добре працюють, а й наділені неабиякими творчими талантами. Власне завдяки таким талановитим залізничникам впродовж 15 років вітаємо працівників усіх залізничних підприємств Тернополя з державними та релігійними святами, для цього маємо розроблені власні сценарії. Є в нас вже свої Дід Мороз, Снігуронька, Новий Рік і колядники – учасники гурту “Галичани”, вокальний ансамбль “Весняночка”. Дійство обов’язково відбувається під акорди баяна, із яким не розлучаюся от уже 30 років. Щороку вітаємо колядою із наступаючими святами хворих відділкової клінічної лікарні станції Тернопіль. У такі моменти зворушені не лише пацієнти лікарні, але й ми самі, бо бачимо в очах цих людей сльози радості і вдячності, що про них пам’ятають.

Такий чудовий чотириголосий спів колядників, до яких додаються милозвучні жіночі голоси, треба почути, аби гідно оцінити. На жаль, посаду керівника вокальних ансамблів – жіночого “Весняночка” та чоловічого “Земляки” – на сьогодні скорочено. Навіть не знаю, чи зможуть тепер без керівника існувати ці колективи. Залізничники із задоволенням після роботи поспішали до Будинку науки і техніки на репетиції, з любов’ю і бажанням навчалися тут хорошему співу і своїми піснями дарували радість колегам. Шкода, що нині змінюється підхід до творчості залізничників.

– Підозрюю: це не єдиний клопіт директора Будинку науки і техніки...

– Ви справедливо підмітили мою стур-

3 нового року в мене у штаті нема навіть завгоспа, який міг би за потреби щось підшукатурити, підфарбувати. Будинок конче потребує капітального ремонту. За півстоліття прогнили водопровідні труби, потребують заміни котли для опалення, біля самого будинку потрібне нове асфальтне покриття. Та найперше потребують переобладнання вбиральні. Розумію, що все це потребує коштів, та про майбутнє мусимо дбати сьогодні, аби потім не шкодувати про втрачене. Не можу собі уявити, що ця споруда може колись замовчати. Сьогодні батьки вважають престижним віддати своїх дітей на заняття танцями саме у високопрофесійний ансамбль “Альянс”, що при нашому будинку, який, до речі, має дуже зручне розташування в Тернополі. Якщо б цей заклад, як джерело творчості, не був потрібний людям, то нині в ньому не вирувало б так життя. Мені приємно, коли зустрічаю своїх колег-працівників культури і чую на адресу Будинку залізничників хороші відгуки.

– Чи знайдеться місце у вашому Будинку науки і техніки для залізничників, які б хотіли тут займатися за інтересами?

– Звичайно. У Будинку залізничників знайшли прихисток ветерани об’єднаної ветеранської організації Тернопільської дирекції залізничних перевезень, яку очолює енергійна і дуже сумлінна людина Ніна Вавришук. Тут ведеться особистий прийом ветеранів, проводяться засідання, конференції, семінари, різні культурні заходи. Мені приємно, що для них цей будинок не є чужим. Зрештою, свого часу вони його бу-

“Сьогодні батьки вважають престижним віддати своїх дітей на заняття танцями саме у високопрофесійний ансамбль “Альянс”, що при нашому будинку, який, до речі, має дуже зручне розташування в Тернополі. Якщо б цей заклад, як джерело творчості, не був потрібний людям, то нині в ньому не вирувало б так життя. Мені приємно, коли зустрічаю своїх колег-працівників культури і чую на адресу Будинку залізничників хороші відгуки”.

бованість нинішньою ситуацією. Ще на початку розмови підкреслив, що мене хвилює доля Будинку науки і техніки. Це стосується і функціонування закладу, і його технічного стану. Подивіться, який просторий будинок. Та не помітити, що він потребує капітального ремонту, просто неможливо. Ці два питання – дуже болюча для мене тема. Хоча керівництву залізниці треба віддати належне, що поки що будинок цей збережено, торік за сприяння начальника БУ-2 Ярослава Мукана було замінено покрівлю на ньому. Так хочеться, щоб Будинок науки і техніки якнайшвидше став справжньою окрасою Тернополя, гідним осередком творчості залізничників і їхніх дітей.

дували. За можливості й сам долучаюся до їхніх цікавих заходів. Місця вистачає всім. Тільки шкода буде, якщо не зможемо зберегти те, що маємо.

– Василю Володимировичу, що додає Вам сил навіть у таких непростих умовах сумлінно виконувати свою роботу?

– Це відчуття бути потрібним людям! Дітям, і дорослим завжди вдячний за їхню ініціативність у творчості. Ми ж їм завжди з радістю надаємо для виступів нашу сцену. Та найбільше задоволення отримую, коли після якогось концерту люди щиро дякують за свято.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора